

Nội dung dàn ý và các bài văn trong **Top 7 bài văn hay Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện lớp 5 (Tuyển chọn)** được chúng tôi sưu tầm và tuyển chọn giới thiệu dưới đây sẽ giúp các em học sinh có thêm ý tưởng, tư liệu tham khảo để bài viết mình đạt kết quả cao.

Bài văn mẫu Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện
- Mẫu 1

“Bồng bồng bang bang

Lên ăn com vàng, com bạc nhà ta

Chớ ăn com hầm cháo hoa nhà người”

Tôi vừa cho cất tiếng gọi vừa ngó nghiêng xem Bồng ở đâu. Nàng ta quấy đuôi ngoi lên mặt nước, đớp nhanh những hạt cơm tôi vừa thả xuống. Nhìn Bồng ăn, bao nhiêu mỡ mệ trong tôi tan biến hết.

Tôi là Tấm. Mẹ tôi mất sớm nên tôi sống với cha và dì. Chẳng may, cha tôi cũng bỏ tôi đi để lại tôi giữa dòng đời vất vả. Tôi có người em gái cùng cha khác mẹ, là Cám. Hằng ngày, tôi làm lụng vất vả từ thái khoai, vớt bèo, chần trâu, gánh nước thì em Cám chỉ ăn trắng mặc trơn, suốt ngày quanh quẩn ở nhà. Nhưng chẳng thể ganh tị, tôi đành gắng làm hết công việc của mình. Tôi có được Bồng là nhờ ông Bụt tóc bạc râu trắng chỉ cho. Hôm đó, dì đưa cho chị em tôi hai chiếc giỏ và hẹn, ai bắt được đây giỏ thì thưởng cái yếm đỏ. Bấy lâu nay, tôi chỉ mặc quần áo cũ, nay nghe thấy yếm đỏ tôi mừng lắm. Ra đồng, tôi mò cua bắt ốc thật nhanh chỉ mong về nhà nhận thưởng. Lúc về, em Cám bảo tôi: “Chị Tấm ơi chị Tấm! Đầu chị lấm, chị hụp cho sâu, kéo về mẹ mắng.” Tôi bèn xuống ao, lội ra chỗ sâu để tắm rửa mà nào ngờ rằng Cám ở trên bờ đã trút hết tôm cá từ giỏ tôi sang giỏ nó. Lên bờ, tôi thấy chiếc giỏ chẳng còn gì, chỉ biết ôm mặt khóc hu hu. Bồng, Bụt hiện lên hỏi chuyện, tôi kể lễ sự tình. Bụt bảo tôi nhìn xem trong giỏ còn gì nữa không. Tôi thấy một con cá bống, Bụt dặn dò tôi cách chăm sóc Bồng rồi biến mất.

Từ đó, tôi có Bồng làm bạn. Nhưng cũng không thể ngờ, mẹ con dì ghẻ đã tìm cách ăn thịt nó. Khi đi chần trâu về, tôi không thấy Bồng ngoi lên mặt nước nữa, chỉ thấy một cục máu nổi lên. Tôi lại òa khóc. Như nghe thấy tiếng khóc, Bụt lại hiện lên bảo tôi tìm xương Bồng, bỏ vào lọ và chôn dưới chân giường. Tôi làm theo lời Bụt dặn.

Ít lâu sau, nhà vua mở hội trong mấy ngày đêm. Ai ai cũng nô nức đi trẩy hội. Mẹ con dì ghẻ cũng xúng xính quần là áo lượt để đi xem. Thấy tôi muốn đi, mẹ dì ghẻ trộn một đầu thóc với một đầu gạo, bảo tôi nhặt hết mới được đi. Khi hai mẹ con đi đã đi, tôi thấy túi hờn nên òa khóc. Bụt lại hiện lên hỏi chuyện rồi nhờ đàn chim sẻ sà xuống nhặt giúp. Bụt bảo tôi đi đào bốn lọ xương Bồng ở chân giường. Tôi vô cùng ngạc nhiên và vui mừng khi mỗi một chiếc lọ lại biến thành những thứ đẹp đẽ mà tôi vẫn thầm ao ước. Vì mong dự hội, tôi đã đánh rơi một chiếc giày xuống nước. Khi đến hội, thấy mọi người đang xúm vào vẻ đông vui. Tôi tiến tới, thì ra họ đang tranh nhau thử chiếc giày tôi vừa làm rơi. Tôi cũng thấy cả mẹ con dì đang ước thử. Tôi đi vào, xỏ chiếc giày vào chân và bỏ nốt chiếc giày kia. Vua ngạc nhiên rồi mừng rỡ, mọi người vỗ tay khen tấp tể.

Từ đó, tôi trở thành hoàng hậu. Nhưng có lẽ, cuộc sống của tôi lại gặp thêm muôn vàn thử thách. Ngày giỗ cha, dì bảo tôi trèo lên cây cau để hái cau. Tôi leo tít lên ngọn thì dì vung tay dẫn gốc. Tôi ngã xuống ao mà chết. May thay, Bụt lại biến tôi thành một chú chim vàng anh có giọng hót ngọt ngào, lanh lảnh. Tôi bay về cung thì biết Cám đã vào cung. Nhà vua về mặt rầu rĩ, chẳng buồn ăn uống. Tôi liền sà xuống tay áo chàng để bầu bạn. Dì ghẻ bày cách cho Cám bắt vàng anh làm thịt. Tôi lại hóa thân thành một cây xoan đào xanh ngát rợp bóng để che mắt cho nhà vua. Dì ghẻ và Cám lại chặt xoan đào để làm khung cửi. Lúc này, tôi uất ức quá nên cất tiếng đe dọa Cám. Cám có vẻ sợ sệt nhưng rồi lại đốt khung cửi. Chỗ tro khung cửi mọc lên một cây thị cao lớn. Tôi được ẩn náu trong quả thị. Bà cụ qua đường ngã bị ra vẫy gọi, tôi liền rụng xuống. Tôi âm thầm bước ra, nấu cơm, dọn nhà cho bà rồi lại bước vào quả thị vì sợ bị phát hiện. Một hôm, bị bà bắt gặp nên tôi không thể chui lại vỏ thị nữa. Thật may mắn khi một hôm, nhà vua đi ngang qua, nhận ra miếng trầu têm cánh phượng quen thuộc của tôi. Tôi gặp lại nhà vua trong niềm vui mừng khôn xiết.

Tôi trở về cung trong sự ngỡ ngàng của mẹ con dì ghẻ. Cám tò mò hỏi tôi sao lại vẫn xinh như thế, tôi bèn bày cách cho Cám, nhưng thực chất để trừng trị kẻ đã năm lần bảy lượt giết mình. Cám nhảy xuống hồ, quân lính dội nước sôi và chết. Nghe đâu, khi nghe tin con gái chết, dì tôi cũng lăn đùng ra chết. Có lẽ, đó là cái kết của những con người tàn độc.

Bài văn mẫu Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện

- Mẫu 2

Văn học Việt Nam là kho tàng của những câu ca dao tục ngữ, những câu chuyện cổ tích đã nhẹ nhàng đi vào lời ru của bà, của mẹ. “Cây khế” là một trong những truyện cổ tích gần gũi, thân quen với tuổi thơ các bạn nhỏ. Tôi chính là nhân vật Chim Thần trong truyện cổ tích đó. Hôm nay, tôi xin được kể lại câu chuyện để chúng ta cùng suy nghĩ ý nghĩa của nó.

Ngày xưa ngày xưa, có hai anh em nhà kia cha mẹ đều mất sớm. Người anh tham lam lười biếng. Người em lại hiền lành, chăm chỉ. Khi hai anh em lấy vợ chưa được bao lâu thì người anh chia gia tài. Vốn bản tính tham lam sẵn có lại cậy thế mình là anh cả hẳn chiếm hết tài sản cha mẹ để lại chỉ cho người em một mảnh vườn nhỏ và cây khế ngọt. Vợ chồng người anh sống sung sướng, an nhàn trên gia tài có sẵn còn người em thì phải đi cày thuê cuốc mướn sống qua ngày. Tuy cuộc sống vất vả nhưng ngày nào người em cũng không quên tưới nước, chăm sóc cho cây khế.

Mùa khế năm ấy, cây khế trong vườn nhà người em ra hoa kết trái, cành nào cành ấy đều sai trĩu quả. Vợ chồng người em thầm nghĩ bán quả lấy tiền mua thóc gạo. Tôi vốn rất thích ăn trái cây. Một hôm, tình cờ lại bay ngang qua khu vườn của người em, thấy những quả khế chín mọng hấp dẫn, tôi vội sà xuống ăn hết trái này đến trái khác. Thấy tôi ăn khế, người em ở đâu đi đến đứng ngược mắt nhìn tôi, anh ta không đuổi tôi đi mà chỉ buồn rầu than thở với tôi:

- Chim ơi! Gia tài nhà tôi chỉ có mỗi cây khế này thôi. Chim ăn hết rồi, tôi biết lấy gì để sống?

Tôi vốn là loài chim biết trả ơn bèn đáp:

- Ăn một quả, trả một cục vàng, may túi ba gang, mang đi mà đựng.

Vợ chồng người em có vẻ bất ngờ vì tôi biết nói tiếng người. Nhưng cũng theo lời đi may một cái túi ba gang. Một hôm sau, theo như lời hẹn, tôi bay đến chỗ người em ra đảo lấy vàng. Người em thấy vàng chất đầy đảo nhưng không hề tỏ vẻ tham lam, chỉ lấy đủ một túi ba gang rồi nhờ tôi chở về nhà. Từ đó, cuộc sống người em trở nên sung túc, giàu có. Vợ chồng người em còn đem tiền và gạo giúp đỡ mọi người trong vùng.

Chuyện đến tai người anh. Người em không giấu diếm kẻ hết sự việc. Lòng tham nổi lên, người anh bèn gạ đổi gia tài của mình để lấy cây khế. Vợ chồng người em đồng ý, thế là anh ta chuyển về chỗ người em ở. Mùa khế ra hoa kết trái năm sau tôi lại đến ăn như lần trước.

Người anh cũng than thở với tôi y như người em. Tôi vẫn đáp:

- Ăn một quả, trả một cục vàng. May túi ba gang, mang đi mà đựng.

Anh ta vui mừng khôn xiết, nhưng hai vợ chồng người anh lại may một cái túi to đến mười hai gang. Tôi đưa anh ta đến đảo lấy vàng. Đến nơi, anh ta hoa cả mắt, hí hục nhét vàng bạc châu báu chật cứng cả cái túi mười hai gang và cố gắng nhét đầy mọi chỗ trên người mình. Lúc trở về, ì à ì ạch leo lên lại tụt xuống mãi hần mới bò lên được lưng tôi. Nhưng vì nặng quá, tôi phải vỗ cánh đến mấy lần mới nhấc mình lên khỏi mặt đất được. Đường về nhà hần phải bay qua biển rộng, phần vì chờ quá nặng, phần vì có một luồng gió bất chợt thổi đến, tôi không giữ được thăng bằng, bèn nghiêng cánh hất hần và cả túi vàng xuống biển sâu.

Câu chuyện qua đã lâu nhưng vẫn nhắc nhở mỗi người không nên tham lam. Tham lam sẽ nhận lại hậu quả thích đáng.

Bài văn mẫu Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện - Mẫu 3

Tên tôi là Khang, vốn làm nghề tiều phu. Bố mẹ mất sớm, tôi sống thui thủi một mình trong một căn lều dựng tạm nơi bìa rừng. Cuộc sống của tôi cứ êm đềm trôi qua cho đến một ngày tôi gặp một sự lạ kì.

Hôm ấy, cũng như mọi khi, tôi vác rìu vào rừng đốn củi. Không hiểu tay chân vụng về thế nào, tôi làm rơi rìu xuống con sông gần đó. Nước sâu, sông rộng, khó lòng lấy lại được rìu. Mà đó lại là kế sinh nhai duy nhất. Tôi buồn lắm! Ngày mai, ngày kia và những ngày sau nữa tôi lấy gì mà kiếm củi nuôi thân đây? Càng nghĩ nước mắt tôi càng tuôn nhiều, chảy dài trên khuôn mặt đen sạm của tôi. Đúng lúc đó, một cụ già râu tóc bạc phơ xuất hiện trước mặt tôi. Trông cụ thật hiền lành và phúc hậu với vầng trán cao, khuôn mặt hồng hào. Ông tròn cựa hỏi:

– Có chuyện gì mà con khóc thảm thiết vậy?

Tôi bèn thật thà kể đầu đuôi mọi chuyện cho ông lão nghe. Nghe xong, ông lão cười và hứa sẽ tìm lại chiếc rìu cho tôi. Tôi vui lắm!

Nói rồi, ông lão lặn ngay xuống sông. Chỉ một lát sau ông đã ngoi lên, trên tay cầm một lưỡi rìu bằng vàng sáng lấp lánh. Ông giơ rìu lên hỏi tôi:

– Đây có phải rìu của cháu không?

Dù chiếc rìu đó rất đẹp và có giá trị nhưng không phải rìu của mình thì đừng có lấy. Tôi vội trả lời:

– Không! Đó không phải cây rìu của cháu đâu ông ạ!

Nghe tôi nói xong, ông cụ lại lặn xuống sông một lần nữa. Lần này khi ngoi lên ông cụ cầm trên tay cầm một lưỡi rìu bằng bạc trông rất thích mắt. Cụ vẫn hỏi như cũ:

– Đây có phải rìu của cháu không?

Tôi không ngần ngại mà từ chối ngay:

– Thưa ông, cái này cũng không phải rìu của cháu.

Không nản, ông cụ lại tiếp tục lặn xuống sông lần nữa. Một lát sau, ông ngoi lên khỏi mặt nước với chiếc rìu bằng sắt hết sức bình thường, cán rìu nhìn còn hơi cũ. Nhưng đó chính là chiếc rìu của tôi. Sung sướng tôi reo to:

– Đây mới chính là rìu của cháu ông ạ!

Nghe vậy, ông lão đưa lại rìu cho tôi và nói. Cháu quả là một chàng trai thật thà, nghèo nhưng không tham lam. Cháu xứng đáng được thưởng. Ta tặng cho cháu cả ba lưỡi rìu này. Nói xong, ông lão vụt biến mất. Tôi biết mình gặp tiên nên chấp tay cảm tạ rồi về nhà. Nhờ ba chiếc rìu đó, tôi có cuộc sống ấm no và hạnh phúc trọn đời.

Bài văn mẫu Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện - Mẫu 4

Tôi tên là Sọ Dừa. Ngày hôm nay tôi muốn kể cho các bạn nghe về câu chuyện cuộc đời của mình.

Cha mẹ tôi là những người nông dân hiền lành và rất chăm chỉ làm việc, dù cuộc sống nghèo khó nhưng luôn sống vui vẻ với làng xóm. Tuy nhiên, chỉ có một điều khiến hai người phiền lòng là dù đã tuổi cao nhưng chưa có một đứa con. Một hôm, mẹ tôi vào rừng lấy củi. Trời nắng to nên mẹ khát nước, nhìn thấy chiếc sọ dừa bên gốc cây có đựng nước mưa, mẹ đã uống dòng nước mát đó. Và rồi, tôi đã được đầu thai như thế. Cha mẹ rất vui mừng những ngày mang thai tôi. Ít lâu sau, cha qua đời và mẹ sinh ra tôi, không có chân tay và người tròn lông lóc như một quả dừa. Mẹ buồn lòng định vứt tôi đi, tôi bỗng lên tiếng: “Mẹ ơi! Con là người đây! Mẹ đừng vứt con mà tội nghiệp”. Tôi nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt mẹ và mẹ đặt tên cho tôi là Sọ Dừa.

Khi tôi lớn lên và mẹ dần già yếu, tôi bèn xin với mẹ cho đến nhà phú ông chăn bò để kiếm tiền phụ giúp mẹ. Lúc đầu, phú ông ngần ngại nhưng rồi cũng đồng ý cho tôi làm việc. Hàng ngày, tôi lặn sau đàn bò ra đồng để chăn, đến tối lại lặn sau lùa chúng về chuồng. Cả đàn bò đều béo tốt khiến phú ông mừng rỡ vô cùng.

Vào những ngày mùa bận rộn, khi người làm ra đồng làm việc, phú ông đã sai ba cô con gái lần lượt mang cơm ra cho tôi. Hai người chị gái rất kiêu ki và thường hắt hủi tôi, chỉ có cô út đối đãi với tôi rất tử tế. Đến hôm cô út mang cơm ra cho tôi, khi đó tôi đã cất tiếng sáo du dương cho đàn bò gặm cỏ. Cô đã ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi trong hình dạng mới: một chàng trai khỏe mạnh bình thường, khuôn mặt tuấn tú đang ngồi trên chiếc võng đào. Khi biết cô đến, tôi bỗng trở lại hình dạng Sọ Dừa như cũ. Nhiều lần như vậy, cô biết tôi không phải người thường và yêu mến tôi. Chính tấm lòng nhân hậu của cô út cũng đã khiến tôi đem lòng yêu thương người con gái ấy.

Cuối mùa ở thuê năm đó, tôi về nhà và giục mẹ sang nhà phú ông hỏi vợ cho tôi. Mẹ vô cùng sung sướng nhưng thấy tôi năn nỉ, quyết tâm nên bà đã chiều lòng. Thấy mẹ tôi đến, phú ông đã mỉa mai và ra điều kiện thách cưới: “Muốn hỏi con gái ta, hãy về sắm đủ một chĩnh vàng cốm, mười tấm lụa đào, mười con lợn béo, 10 vò rượu tăm đem sang đây.” Nhìn mẹ lo âu, tôi đã động viên mẹ yên tâm để tôi lo lắng mọi việc.

Đến ngày cưới, tôi đã chuẩn bị đầy đủ lễ vật và cô út bằng lòng lấy tôi. Cổ bàn được bày biện linh đình. Lúc rước dâu, tôi đã hóa thân thành chàng trai khôi ngô tuấn tú bên người vợ xinh đẹp, hiền hậu của mình khiến mọi người đều ngạc nhiên và mừng rỡ.

Vợ chồng tôi đã sống bên nhau hạnh phúc. Tôi chăm chỉ ngày đêm miệt mài học tập và trong kì thi năm đó, tôi đỗ trạng nguyên. Triều đình cử tôi đi sứ. Trước lúc lên đường, tôi đưa cho vợ một hòn đá lửa, một con dao và hai quả trứng gà để phòng thân.

Ganh tị với những thứ vợ tôi có được, hai người chị vợ đã tìm cách hãm hại. Họ rủ vợ tôi chèo thuyền ra biển rồi đẩy nạng xuống dòng nước sâu. Nàng đã bị cá kinh nuốt chửng nhưng may mắn khi cầm theo những đồ dùng tôi tặng mà thoát chết. Nàng cầm con dao mổ bụng cá, đánh đá lấy lửa nướng thịt cá ăn. Hai quả trứng gà cũng kịp nở thành một đôi gà đẹp để làm bạn cùng nàng.

Khi đi sứ trở về, tôi vô cùng tức giận khi biết tin vợ mất tích, Tôi bèn đi thuyền ra đảo thì nghe tiếng gà trống gáy to: "ò... ó... ó... Phải thuyền quan trạng rước cô tôi về."

Cho thuyền vào đảo thì biết đó chính là vợ tôi. Gặp lại nhau, chúng tôi mừng mừng tủi tủi. Đưa vợ về nhà, tôi mở tiệc mừng mời bà con đến chia vui, nhưng lại giấu vợ trong nhà không cho ai biết. Hai cô chị thấy thế khắp khởi mừng thầm, tranh nhau kể chuyện cô em rủi ro ra chiều thương tiếc lắm. Tôi không nói gì, tiệc xong mới cho gọi vợ ra. Hai cô chị nhìn thấy em mình thì xấu hổ quá, lén bỏ ra về rồi từ đó bỏ đi biệt xứ.

Từ đó, vợ chồng tôi và mẹ sống hạnh phúc bên nhau. Sự biến mất hai người chị vợ không rõ tung tích khiến tôi cũng buồn nhưng đó là bài học cho những kẻ ích kỉ, tham lam và độc ác.

Bài văn mẫu Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện - Mẫu 5

Ta là một bà lão sống cô độc một mình trong một ngôi nhà nhỏ. Ta đã già yếu, không thể cấy cày lại chẳng có con cháu đỡ đần nên cuộc sống rất nghèo khó. Hàng ngày, ta phải ra đồng mò cua bắt ốc kiếm sống. Một hôm, ta tình cờ bắt được một con ốc rất xinh đẹp, vỏ của nó phủ một màu xanh biếc, lấp la lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời. Thấy ốc đẹp, không nỡ đem bán nên ta đã đem ốc về và thả vào cái chum nước ngoài sân.

Lạ thay, từ ngày đó trở đi, mỗi lần ta đi làm về đều thấy nhà cửa sạch sẽ, tươm tất, gọn gàng, vườn tược được vun xới, lợn gà được ăn no. Đặc biệt, có cả mâm cơm được sắp sẵn trên bàn. Ban đầu, ta tưởng hàng xóm thương ta già cả cô cút nên sang giúp. Nhưng không phải. Ta quyết định tìm ra cho bằng được người đã lén giúp mình.

Đúng theo kế hoạch. Một hôm, ta giả vờ đi làm như mọi khi. Nhưng thực ra, đi đến nửa đường ta bèn quay lại, tìm nơi kín đáo nhìn xem. Chờ mãi, cuối cùng ta cũng thấy một người con gái tuổi mới mười tám đôi mươi, đẹp như tiên sa giáng trần chui ra từ trong chum nước. Nàng tiên nhẹ nhàng đi vào nhà rồi cầm chổi quét dọn, lau chùi nhà cửa, sân vườn và cho lợn, gà ăn. Ta hết sức ngạc nhiên. Đoán chắc nàng tiên chui ra từ vỏ ốc, lặng lẽ ta lại gần chum nước, cầm vỏ ốc lên rồi đập vỡ ra thành từng mảnh. Ta không muốn cô gái biến mất vào trong vỏ ốc, ta muốn cô sống với mình nên đã làm vậy. Nghe tiếng động, cô gái vội chạy đến bên chum nước để ẩn mình trong vỏ ốc, nhưng đã quá muộn. Thấy cô gái ngạc nhiên, ta bèn lên tiếng:

- “Con gái ơi! Hãy ở lại đây với ta”.

Cô gái bằng lòng. Từ đó nàng tiên ốc trở thành người con gái yêu của ta và nhờ có nàng mà cuộc sống của ta rất hạnh phúc.

Bài văn mẫu Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện

- Mẫu 6

Tôi là Lý Thông, một người chuyên bán rượu. Trong một lần đi bán rượu ở xã Cao Bình, ngồi nghỉ chân tại một quán nước gần gốc đa, tôi thấy một người vác về một đồng củi to, tôi nghĩ bụng đây chắc là một người có sức khỏe phi thường, liền lén lá làm quen. Anh ta tên là Thạch Sanh, từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, của cải chẳng có gì ngoài chiếc búa cha để lại. Tôi biết tên này thật thà, dễ lợi dụng nên đã quyết định kết nghĩa anh em với nó và cho nó về nhà tôi ở.

Thật đúng là gặp phải của hớ, từ ngày có nó mẹ con tôi đỡ vất vả đi nhiều. Bấy giờ, trong vùng có một con chằn tinh rất hung ác, phép thuật vô song, thường xuyên bắt người ăn thịt. Để yên ổn, dân làng tình nguyện nộp người cho nó để nó ăn thịt, không quấy phá dân làng nữa. Lần đó, đến lượt tôi, tôi bèn nghĩ ra cách là nhờ Thạch Sanh đi thay mình. Tối đó, tôi mời Thạch Sanh ăn uống no say, rồi cất lời nhờ cậy đi trông miếu thay mình vì mình còn phải cất mẻ rượu mới. Thạch Sanh không nghĩ ngợi nhiều liền nhận lời ngay. Tôi và mẹ vui mừng lắm.

Đêm hôm đó, tôi đang ngủ say thì bỗng có tiếng gọi của Thạch Sanh, mẹ con tôi nghĩ Thạch Sanh về đòi mạng, mẹ con tôi van xin khẩn thiết. Thạch Sanh mới kể lại chuyện giết chằn tinh, bây giờ mẹ con tôi mới an tâm. Tôi còn nghĩ ra một kế lừa Thạch Sanh rằng đó là con vật Vua nuôi, không giết được và bảo Thạch Sanh về lại gốc đa cũ đi, không sẽ bị trách tội. Việc ở đây cứ để anh xử lý cho. Lừa được Thạch Sanh, tôi liền mang đầu chằn tinh lên quan lĩnh thưởng. Tôi được vua khen ngợi và phong làm đô đốc.

Năm đó, Vua có một người con gái đến tuổi lấy chồng nhưng chưa chọn được ai thích hợp, vua cha bèn nghĩ ra cách ném cầu kén rể, ai bắt được cầu sẽ được làm phò mã. Nhưng khi công chúa vừa lên lầu chuẩn bị ném cầu thì bị một con đại bàng cắp đi mất. Thạch Sanh đang ngồi gốc đa, thấy đại bàng cắp người đi qua, chàng bèn lấy tên bắn trúng nó 1 phát, nhưng do đại bàng quá khỏe mạnh, nên nó vẫn bay được về hang. Chàng lần theo vết máu tìm được hang của Đại bàng.

Tôi được vua cha giao cho nhiệm vụ đi tìm công chúa và hứa sẽ gả con gái, truyền ngôi cho tôi nữa. Nhưng tôi chỉ vừa mừng vừa lo, không biết tìm công chúa như thế nào. Tôi liền nghĩ đến Thạch Sanh, tôi về lại gốc đa năm xưa tìm nó. Thật vui mừng khi nó chính là người bắn trúng con đại bàng. Thạch Sanh còn tình nguyện xuống hang sâu để tìm công chúa. Tôi buộc dây vào thắt lưng hắn, dặn rằng khi vào cứu được công chúa thì hãy lấy dây để kéo công chúa lên, sau đó sẽ thả dây xuống để cứu em. Khi hắn cứu được công chúa, tôi đã không thả dây xuống cứu hắn nữa mà vít luôn cửa hang lại.

Từ lúc công chúa về cung không nói không rằng, vua cha rất lo lắng. Tôi đã mời rất nhiều nhà sư, đạo gia về lễ tế nhưng không có tác dụng. Một hôm, trong tù trong tù phát ra một tiếng đàn của ai đó. Bỗng công chúa cất tiếng nói và muôn gặp người đánh đàn. Vua liền truyền người đánh đàn vào cung. Trước mặt mọi người tôi đã bị Thạch Sanh vạch mặt, Thạch Sanh vẫn thương tình

tôi nên tha cho mẹ con tôi về quê làm ăn. Nhưng giữa đường do giữ lời thề năm xưa lúc kết nghĩa anh em. Tôi đã bị sét đánh chết.

Bài văn mẫu Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện - Mẫu 7

Tôi là một cô bé năm nay lên 7 tuổi, tôi rất yêu quý bà ngoại của mình và ngoại tôi cũng vậy, rất yêu thương và lo lắng cho tôi. Ngoại hay tặng tôi quà, đặc biệt có chiếc khăn đỏ rất đẹp tôi vô cùng thích. Tôi thường đội nó trên đầu như một thói quen nên mọi người hãy gọi tôi là “cô bé trùm khăn đỏ”. Một hôm, bà tôi bị ốm, mẹ làm bánh và dặn tôi mang qua biếu bà, trước khi đi mẹ có nhắc nhở và bảo với tôi rằng: "Con đi đường thẳng, đến nhà bà luôn nhé, đừng la cà. Đường vòng qua rừng có rất nhiều chó sói đấy."

Tôi vâng lời mẹ rồi nhanh chân đưa giỏ bánh qua nhà bà. Nhưng trên đường đi, nhiều bông hoa đẹp rực rỡ sắc màu, những chú bướm tung tăng bay lượn giữa khu rừng tuyệt đẹp đã thu hút tôi, khiến tôi quên mất lời mẹ dặn trước khi đi, cứ theo đường rừng mà vào chẳng mấy may suy nghĩ. Vừa tung tăng một đoạn thì tôi gặp một bạn sóc nhỏ xinh xinh, chúng tôi nói chuyện một lúc rồi sóc bảo với tôi rằng: "Cô bé quên khăn đỏ ơi, cô quên lời mẹ dặn à. Mẹ cô dặn phải đi đường thẳng, không được đi đường vòng qua rừng kẻo chó sói ăn thịt cơ mà. Cô nghe lời mẹ dặn đi." Nhưng tôi vẫn một mực đi, cố tình không để ý, đi đoạn đường vòng qua rừng để ngắm hoa thơm.

Đến giữa khu rừng, tôi hoảng hốt khi bắt gặp một con sói to, nhảy ra từ bụi rậm bên đường và hỏi tôi rằng: "Này, nhóc con, đang tung tăng đi đâu thế?". Điều bộ hồng hách của sói khiến tôi sợ hãi vô cùng nhưng vẫn cố trấn an mình và trả lời sói: "Cháu đang đi đến nhà bà ngoại ạ.". Tôi không nghĩ nó âm mưu muốn ăn thịt hai bà cháu tôi nên khi chó sói hỏi nhà bà ngoại đâu, tôi vẫn thật thà trả lời: "Nhà bà ngoại cháu ở bên kia khu rừng này. Ngôi nhà mà có cái ống khói cao tít ấy, chỉ cần đẩy cửa là vào nhà được luôn". Không ngờ khi vừa dứt lời, chó sói bỏ tôi một mình ở đó rồi chạy thẳng một mạch. Tôi mừng rỡ vì thoát được tên sói hung hăng, tranh thủ hái thêm vài bông hoa rồi đến nhà bà. Vừa đến nhà bà thì thật lạ, cửa nhà bà mở toang, không có ai. Tôi gọi bà mãi, không thấy trả lời, bèn tiến vào bên giường, hỏi thăm và thưa với bà mẹ bảo mang bánh sang. Càng nhìn bà, tôi càng thấy lạ, bèn cất tiếng hỏi;

- Bà ơi! Sao hôm nay tai bà to thế?

- Tai bà to để bà nghe cháu nói được rõ hơn.

- Thế còn mắt bà, sao hôm nay mắt bà to thế?

- Mắt bà to để bà nhìn cháu được rõ hơn. Thấy chiếc miệng của bà rất khác so với ngày thường, tôi hết hoảng hỏi bà trong hoảng sợ:

- Thế còn mồm bà, sao.....sao....sao.. hôm nay mồm bà to thế?

Vừa nói xong, sói ôm ngoàm lấy tôi và nuốt chửng. Tôi vô cùng hãi hùng và hoảng sợ. May sao có bác thợ săn đi quá, đoán rằng sói đã ăn thịt bà bèn mổ bụng hấn và cứu hai bà cháu tôi ra. Tôi và bà ôm nhau vui mừng, cảm ơn bác.

Trên đường về nhà, tôi thấy ân hận vô cùng, hứa từ nay sẽ nghe lời mẹ và không ham chơi nữa.

Dàn ý Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện

1. Mở bài

- Các em lựa chọn một câu chuyện cổ tích mình yêu thích trong kho tàng truyện cổ Việt Nam đã được học hoặc nghe
- Lựa chọn ngôi kể thứ nhất xưng "tôi" để hóa thân vào một nhân vật trong truyện mà em muốn

2. Thân bài

- Trình bày diễn biến của câu chuyện bằng cách bám sát truyện gốc, có thể tưởng tượng, sáng tạo theo ý riêng của mình để giúp cho câu chuyện thêm sinh động, tự nhiên nhưng cũng cần giữ cốt truyện ban đầu

3. Kết bài

- Nêu kết thúc truyện và suy nghĩ của bản thân mình.

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download **Top 7 bài văn hay Kể lại một câu chuyện cổ tích theo lời kể của nhân vật trong câu chuyện lớp 5 (Tuyển chọn)** file word, pdf hoàn toàn miễn phí.